

disse havde til Pleje af Patienter. Vi vilde den Gang forsøge at indrette det saaledes, at Sygekassemedlemmerne ikke kom til at betale mere, end de alt gjorde, mod at dette Bidrag paa 1 Kr. pr. Medlem faldt bort. Jeg tror, dette havde været langt den heldigste Ordning for Sygekasserne; men den Gang mente man ikke, det var opportunt, og Forslaget blev gennemført. Gang paa Gang viser det sig, at Staten bevilger Penge, som gaar gennem forskellige Filtre, gennem forskellige Administrationsgrene, og hver Gang de gaar igennem et saadant Filter, maa der nødvendigvis hænge Penge ved Filteret, som ikke kommer den Sag til gode, som Pengene virkelig skulde hjælpe. Ogsaa af denne Grund vilde jeg have fundet det rimeligt, om man havde valgt den anden Redaktion. Nu fik vi den, vi fik, og vi er derfor villige til at tage det Lovforslag, som er kommet fra Regeringens Haand. Men det har været paa Tale ved det foreliggende Lovforslag at medtage andre Ændringer i Loven om Statsstøtte til tuberkuløs Sygebehandling; det drejer sig særlig om Lovens § 7.

Gennemførelsen af dette Lovforslag skulde jo give Penge i Kassen. Men naar der staar i Anmærkningerne til Lovforslaget, at Statskassens Udgifter, naar dette Lovforslag bliver til Lov, vil blive forøget med 300 000 Kr., er det kun Sandhed med Modifikation. Det reelle er, at ved denne Lov bliver en større Del af Statens Udgifter dækket — og naar vi ser, at Statens ekstraordinære Udgifter til det Formaal, det her drejer sig om, for Regnskabsaaret 1919—20 var over 1 Mill. Kr., maa vi selvfølgelig være glade ved, at der kommer Dækning gennem denne Lov; men jeg tror ikke, det er rigtigt her at tale om en Udgift paa 300 000 Kr.

Det Spørgsmaal, som vi kunde ønske at optage en Forhandling om — og det er den eneste Grund, hvorfor vi kunde ønske at faa dette Lovforslag henvist til et Udvalg —, er den gældende Lovs § 7, med Hensyn til hvilken Ministeren ved Finanslovbehandling sagde, at han selv kunde ønske at faa den forandret. Ogsaa det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen talte stærke Ord om de uheldige Virkninger af den nuværende Ordning. Ifald Venstre har reelle Hensigter i Retning af at forandre § 7, ønsker vi fra

vor Side en Udvalgsbehandling; ellers har vi ingen Grund til at ønske Udvalgsbehandling.

A. M. Hansen: Jeg skal udtale mit Partis Tilslutning til det foreliggende Lovforslag. Vi finder, at Forslaget om at gaa til en Forhøjelse af de forskellige Satser er paakrævet, om end mere paa Grund af det høje Prisniveau, vi har været inde i, end det Prisniveau, vi befinder os i for Tiden. Jeg billiger derfor ogsaa, at dette Lovforslag fremtræder som en midlertidig Ændring, idet det er Meningen at begrænse Lovens Varighed til de to førstkommande Finansaar. Lovens finansielle Rækkevidde vil for Statens Vedkommende blive ret ubetydelig, som det ærede Medlem Hr. Johannes Lou ogsaa bemærkede, idet den tilsyneladende Forhøjelse ikke vil betyde stort andet, end at nogle ekstraordinære Udgifter paa Til lægsbevillingsloven flyttes over til de ordinære Udgifter paa Finansloven. Derimod vil Vedtagelsen af Lovforslaget betyde en Forøgelse af Kommunernes og Sygekassernes Udgifter, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen var inde paa. Sygekassernes og Kommunernes Tilskud, som efter Loven af 30. Juli var fastsat til 50 Ø. pr. Sygedag, bliver ved dette Lovforslags Vedtagelse til Lov forhøjet med henholdsvis 50 og 100 pCt. Her maa jeg sige, at jeg synes — hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen pegede paa —, at det er et uheldigt Tidspunkt for en Forhøjelse af Kommunernes Udgifter hertil, og jeg vilde gerne medvirke til, at man med Hensyn til Kommunernes Tilskud kunde blive ved de Satser, som alle Partier blev enige om ved Lovforslagets Behandling i 1919. Det forekommer mig, at der ikke er nogen som helst Grund til at gaa til en Forhøjelse, ja, der er, synes jeg, mindre Grund til at gaa til en Forhøjelse af Satserne for Kommunernes og Sygekassernes Vedkommende nu, end der var for to Aar siden. Jeg vil derfor meget henstille til den højtærede Justitsminister, at han paa dette Punkt vil vise sig bøjelig og gaa ind paa en Forhandling, som jeg haaber kan finde Sted i et Udvalg, for at vi kunde komme til Enighed om at blive ved disse Satser. Det har stor Betydning, synes jeg, at vi vedblivende an-